

Van de Redactie

Hier dan eindelijk de eerste OZO-Nieuws die via e-mail is verspreid.

Zoals bekend waren de kosten voor het maken en verzenden van de papieren versie van OZO-nieuws niet meer op te brengen.

Eerst werd daarom de oplage beperkt tot de donateurs die per machtiging betaalden, nu is dan de papieren uitgave geheel gestaakt.

Het zoeken naar een presentabel alternatief in de huisstijl van onze DO-DON't folder heeft nog geen kant en klaar formaat opgeleverd dat via e-mail de wereld in zou kunnen, zodat voorlopig met de hier gebruikte experimentele versie wordt volstaan.

Een voordeel van de nieuwe aanpak is, behalve de soepeler verspreiding, ook de flexibiliteit bij aan- en afmelding voor het gratis abonnement. Met één simpel mailtje is dat geregeld.

Het blijft jammer dat de vertrouwde boekjes moesten sneuvelen door het oprukken der nieuwe tijden en het oplopen der kosten, maar verzet daartegen is altijd nog vruchteloos gebleken.

De kosten van de nieuwe vorm zijn erg laag.

Dat moet ook wel, want het kassaldo noopt ons al jaren tot een zeer zuinig beleid.

Voor beter uitdragen van de OZO-missie zou het zou fijn zijn als de donaties weer op gang komen, nadat die door de bezuinigingen van de banken met betrekking tot het betalen via machtigingen, in wezen al sinds bijna twee jaar tot stilstand zijn gebracht.

Eh... een goed verstaander... ?

Jeugdzorg? Nieuws? Geen nieuws!

Er is nogal wat rumoer over de verschuiving van de verantwoordelijkheid voor jeugdzorg naar de gemeenten.

Dat wordt voornamelijk veroorzaakt doordat de blik op wat was en wat het gaat worden, altijd troebel was en bleef.

Men hoeft dus geen ziener te zijn om, dwars door het rumoer en de mist die deze "transitie van de jeugdzorg" aan oog en oor onttrekken, met zekerheid te kunnen stellen dat er ... niets gaat veranderen.

Meneer Sprokkereef wordt er niet minder autistisch door en deskundigen als emeritus hoogleraar Jo Hermanns zeggen weliswaar te geloven in de "enorme kansen van deze historische omslag", blijktens een interview dat zusterorganisatie KOG met hem had, maar daarmee geeft Hermanns eerder een bewijs van onverminderd blind geloof in zijn vakgebied dan van enig praktisch inzicht.

Jeugdzorg placht immers altijd al relatief zeer zelden tussenbeide te komen in gevaarlijk geachte situaties of buurten, maar relatief zeer vaak in gezinnen waarvan juist geen ordinaire herrie of problemen werden verwacht. Of waar iets gevaarlijks speelde.

Jeugdzorg haalt zijn "targets" (de aantallen ots-en en uhp-en waarvoor de overheid per geval heel veel geld ophoest) moeiteloos bij brave gezinnen. Dat verdient een stuk gemakkelijker dan in riskante hooligan- of ook allochtonen-wijken.

Geen wonder dus dat juist daar de kinderen, althans voor het oog der toevallige passant, een zorgeloze jeugd genieten.

Overigens geldt die target-gemakzucht ook voor de politie - snelheidsbekeuringen uitschrijven is nu eenmaal veel gemakkelijker en risicolozener dan boeven vangen.

En ook in het onderwijs en de ziekenhuiswereld bijvoorbeeld, heeft men heel veel boter op het hoofd.

De grootse trauma's in de tegenwoordige samenleving worden echter aangetroffen bij de slachtoffers - ouders en kinderen - van jeugdzorg. En bij de geallieerden van jeugdzorg: de familierechtspraak, de pedagogische en psychologische deskundigenwereld, de raad voor de kindbescherming en bestuurders van organisaties - schooldirecties, artsencolleges - die nooit dappere, eigen beslissingen durven te nemen.

De actuele overheidsdwang ten aanzien van het reilen en zeilen in gezinnen heeft gevolgen die heel erg lijken op de gevolgen van de overheidsdwang ten tijde van de Holocaust. Die vervreemdt de individuele burger van een zijgende meerderheid.

De voorbeelden van ontspoorde, destructieve acties door of bij interventies van jeugdzorg zijn talloos.

Veel minder in aantal zijn de ontsporingen in gezinnen buiten de directe controle van jeugdzorg, en helemaal gering in aantal zijn de ongelukken in gezinnen die op geen enkele wijze met jeugdzorg te maken hadden.

Toch zijn het de hoogst incidentele voorvallen in deze derde categorie die door de zorgwereld als voornaamste motief voor haar bemoeizucht worden opgevoerd: "Zolang er kinderen sterven, zolang blijft jeugdzorg haar stinkende best doen"... om nog meer kinderen over de kling te jagen dus.

Dankzij het volslagen ontbreken van enig objectief-kritisch inzicht bij mediamensen wordt de dagelijkse jeugdzorgpraktijk, die immers zonder blikken of blozen tien kinderen opoffert om er één te kunnen "redden" (de aanhalingstekens staan er niet voor niets!) evenwel aan geen enkele kritische media-toets onderworpen.

Voor de verbetering van ons familierecht en voor hernieuwd respect voor de gezinsautonomie, zijn wij aangewezen op echte gidslanden. Daarbij vervult Amerika al sinds de Eerste Wereldoorlog de hoofdrol.

Wordt co-ouderschap de nieuwe norm?

Het is niet meer zo dat Amerikaanse moeders na een scheiding automatisch worden belast met gezag en zorg over de kinderen. Co-ouderschap wordt, althans in Wisconsin, meer en meer de norm. Dat blijkt na onderzoek door de Universiteit van Wisconsin van de beschikkingen van rechtbanken (!) in die aan Canada grenzende staat.

De uitkomst onthult twee dingen in één klap.

Het eerste is dat het de autistische, eenkennige rechtspraak is geweest die de ellende rond scheidingen tot stand bracht... en in stand hield. Als de schuld immers bij de ouders had gelegen, had de rechtspraak niet hoeven veranderen.

Het tweede is dat uiteindelijk zelfs het verzet van de per se volstrekt autistische rechtspraak moet wijken voor de nog veel onverzettelijker evolutie die in ieder mens de ondeelbare dubbele identiteit van twee ouders verankerde.

Het bericht, uit Science Daily, is weliswaar hoopgevend maar het is niet zeker dat rechters en advocaten hun broodwinning zomaar opgeven. Zeker in Nederland, waar alles vijftig jaar later gebeurt volgens de dichter Heinrich Heine.

Hier maakt mediation, volslagen mislukt in de rechterlijke context, op TV ineens furore. Nederlanders laten zich graag leiden door geloof in succes en omdat geloof bergen verzet, is het in Nederland zo vlak, zeggen de Belgen. Tja

Voor wie zijn rechts-Pappenheimers kent, is het nog te vroeg om de vlag uit te steken.

http://www.sciencedaily.com/releases/2014/05/140521133710.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28Latest+Science+News+--+ScienceDaily%29

In Europa, meer speciaal Nederland, hobbelt men gewoontegetrouw achter de ontwikkelingen in Amerika aan.

Voor OZO en gelijkgestemde clubs was van meet af aan duidelijk dat co-ouderschap de enige oplossing is voor de – vrijwel altijd uitgelokte – scheidingsstrijd tussen ouders.

Echtscheidingen kennen in Amerika een oudere traditie dan in Nederland.

Dus toen daar, en met name nu in Wisconsin, het familierechtschap op de rotsen dreigde te lopen, gingen als eersten de ratten uit de rechtspraak er vandoor. Dát blijkt uit dit bericht. Want de van oudsher juist sterk op jurisprudentie leunende Angelsaksische rechtspraak heeft in Wisconsin een 180 graden draai gemaakt. Dat valt slechts te begrijpen als het keren door de wal.

Maar één kerend schip maakt nog geen lente. Zeker niet nu dat schip weer een vrije zee voor zich heeft.

Want na deze keer ten goede moeten ook navigatie-eisen worden gesteld om veilig verder varen mogelijk te maken.

Die eisen moeten wortelen in fatsoen, in de onverzettelijke natuur, in redelijkheid.

De Do's en Dont's van OZO voldoen aan die criteria, het geneuzel van jeugdzorg-kneuzen doet dat niet.

Dat is het verschil, daar mogen de gemeenten nu dus hun vingers branden.

Zeker één OZO-donateur heeft zich aangemeld als kritische stem in het overleg tussen gemeente en jeugdzorg.

Met het risico van meegezogen worden in een soort complot pro jeugdzorg en tegen ouders.

Maar een gewaarschuwd mens telt voor twee en om weer vijftig jaar te gaan wachten op een nieuwe vastloper, is ook wat veel gevraagd.

Website-perikelen en zo

Al maanden worstelen wij met problemen met onze gekaapte website. Het is een gedelegeerde taak die kennelijk nogal voeten in aarde heeft. Graag uw begrip.

OZO wordt gerund door onbetaalde vrijwilligers.

Die doen bijna onbegonnen werk dat echter dringend moet worden gedaan.

Al was het maar omdat de geschiedenis later heel hard zal oordelen over onze liefdeloze, koude, onbarmhartige na-oorlogse generaties.

Colofon

webadres: www.stozo.nl e-mail: info@stozo.nl

Bank: NL76INGB0665548923 tnv St. Ouders Onder Omgang

Gewone post kan naar: St. OZO 3412 6605 PN Wijchen

=====

Denk aan het milieu, laat uw printer liever werkloos blijven.

Bijdragen aan OZO-nieuws zijn welkom.

Ideeën of oproepen voor acties worden na goedkeuring graag opgenomen.